

Umorzyć czy wydać decyzję rozstrzygającą co do istoty?

Kategoria: Komunikacja i Transport

Opublikowano: czwartek, 01, lipiec 2021 14:10

Bernadeta Skóbel

Odśloni: 484

Uznając, że nie zachodzą przesłanki do skierowania kierującego na badania organ rozpatrujący sprawę powinien wydać decyzję rozstrzygającą sprawę co do istoty, a nie umorzyć postępowanie jako bezprzedmiotowe. Tak wynika z wyroku WSA w Szczecinie z 1 kwietnia 2021 r. sygn. II SA/Sz 1045/20. Orzeczenie jest nieprawomocne.

Policja zastrzeżenia co do stanu zdrowia kierowcy powzięła w trakcie kontroli drogowej, w czasie której kierując nie był w stanie samodzielnie odczytać treści jednego z dokumentów ani też nie słyszał wszystkich słów wypowiedzianych przez funkcjonariusza przeprowadzającego kontrolę. Organ (prezydent miast na prawach powiatu) umorzył jednak postępowanie w sprawie. Zdaniem organu należało uwzględnić, że kontrola drogowa odbyła się o godz. 20.30 zatem w godzinach wieczornych przy odgłosach ulicy. W tych warunkach w ocenie organu, zarówno odczytanie przez kierowcę treści dokumentu jak i komunikacja słowna pomiędzy funkcjonariuszem a kierowcą mogły zostać utrudnione. Organ wskazał, że w toku postępowania przesłuchał stronę na powyższą okoliczność a pozyskany materiał dowodowy nie potwierdził, że kierujący faktycznie cierpi na schorzenia narządu wzroku czy słuchu. Wobec tego organ uznał, że zebrany w sprawie materiał dowodowy nie stanowi wystarczającej podstawy do nałożenia na wymienionego obowiązku poddania się kontrolnemu badaniu lekarskiemu w celu ustalenia istnienia lub braku przeciwwskazań zdrowotnych do kierowania pojazdami. Nie zostały bowiem u niego rozpoznane bądź przynajmniej uprawdopodobnione konkretne jednostki chorobowe, które faktycznie zmniejszałyby jego psychofizyczną zdolność do bezpiecznego kierowania pojazdami w ruchu drogowym. Organ podkreślił, że stan prawny ogranicza możliwość skierowania kierowcy na badanie lekarskie z uwagi na stan zdrowia kierowcy dopuszczając takie działanie jedynie po ustaleniu o istnieniu poważnych i uzasadnionych zastrzeżeń co do stanu zdrowia kierowcy (art. 75 ust. 1 pkt 5 ustawy o kierujących pojazdami). Do sprawy włączył się Prokurator Okręgowy, który złożył skargę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego. W ocenie prokuratora organ powinien po przeprowadzeniu postępowania dowodowego wydać decyzję merytoryczną w sprawie tj. skierować kierowcę na badania lekarskie bądź odmówić jego skierowania. Jednocześnie Prokurator wniósł o uchylenie zaskarżonej decyzji w całości. WSA który rozpatrywał sprawę przychylił się do skargi i decyzję uchylił. Wyrok dostępny jest w [CBOSA](#).

Abstrahując od tego czy organ powinien umorzyć postępowanie czy powinien wydać decyzję o odmowie skierowania kierowcy na badanie, pobocznie warto zauważyć, że z uzasadnienia wyroku sądu wybrzmiewało stanowisko wskazujące, że organ powinien działać na zasadzie automatyzmu. W uzasadnieniu możemy bowiem przeczytać, że „organ I instancji winien był wydać decyzję merytoryczną rozstrzygającą sprawę co do istoty, nie sposób bowiem dostrzec bezprzedmiotowość prowadzonego postępowania tym bardziej, że jak podniesiono wyżej, do oceny czy kierowca cierpi na jakąś chorobę oraz czy ma ona wpływ na możliwość kierowania przez niego pojazdami wypowiedzieć się powinien lekarz w badaniu lekarskim, na które kierowca jest kierowany.”. Takie stanowisko pozostaje w sprzeczności z innymi wyrokami sądów administracyjnych, gdzie wprost wskazywano, że organ nie może opierać się bezrefleksyjnie np. na piśmie od Komendanta Policji ale powinien rozważyć, czy istnieją uzasadnione zastrzeżenia co do stanu zdrowia czy też nie. Jeżeli organ nie jest w stanie wykazać w postępowaniu, że takie uzasadnione zastrzeżenia istnieją nie ma podstawy do wydania decyzji o skierowaniu danej osoby na badanie.